

*Bazele
eficienței
comuniste*

GERD BACH

Minciuna

Dacă la baza religiei creștine stă Biblia, în esență *Adevărul*, la baza „Biblii” comuniste, emisă de Marx și Engels, și perfecționată de acel „Mesia sovietic” care a fost Lenin, stă *Minciuna*.

Ca să nu fie numită chiar minciună, concept comun, cunoscut de fiecare om de pe pământ, *Minciuna*, în limbajul sovietic, a suferit o cosmetizare, fiind denumită eufemistic *Dezinformare*. Termenii sunt echivalenți. Adică vezi alb, și prezinți albul drept negru. Sau invers.

Lenin nu s-a mulțumit numai să elaboreze o teorie a teroarei, ca mijloc esențial de educație a maselor, dar s-a ocupat în amănunt de noua etică comunistă, insistând ca la baza acesteia să stea *Minciuna*. De ce așa? Nu atât dintr-o perversiune, ci dintr-o mare luciditate, știind prea bine că la baza noului sistem social propus de el (lăsat moștenire de bunicii săi Marx și Engels), *Adevărul* ar fi torpilat totul din bun început. Căci Lenin și ai săi n-au ajuns la putere prin voința maselor – cum s-a tot afirmat – (altă minciună), ci pur și simplu printr-un puci politic, o lovitură de stat.

Se știe că Lenin a fost fondatorul Comisiei Extraordinare care a hotărât înființarea Poliției Secrete sovietice, primul eșalon, numit CEKA. Rolul ei: să stârpească orice adversar. Prin intermediul acesteia, minciunile care se vehiculau de la tribuna partidului, în congrese, în conferințe, în comunicările de presă etc., au început să inunde teritoriul URSS. Și să-și și culeagă roadele. Dar minciunile erau necesare și *pentru străinătate*, acolo unde era absolut necesar ca imaginea statului bolșevic să nu apară așa cum era în realitate, imagine de iad, ci dimpotrivă, „rai bolșevic”.

Iată mai jos indicația pe care o dă Lenin lui Cicerin, comisarul Afacerilor Străine, sfătuirându-l pe acesta cum să procedeze în raport

Gerd Bach

- născut la 8 iulie 1959, în comuna Zăbrani județul Arad;
- naționalitate: germană;
- părinții: tatăl, asistent universitar la Facultatea de Matematică din București; mama, profesoară de germană la Liceul German din București;
- urmează școala generală și primele două clase de liceu la Liceul German din București;
- cu doi ani înainte de terminarea liceului (1976), familia sa emigrează în Germania;
- familia se fixează în orașul Ulm, unde el își termină ultimele două clase de liceu, la „2 - Ulmer Madell“;
- în 1979 își ia bacalaureatul;
- între 1979-1984 studiază la Universitatea „Ludwig Maximilian“ din München Istoria Artei și Teatrolgia;
- în 1985 se mută la Berlin unde, în cadrul Universității „Technische Universität“, face studii de istorie antică;
- atras către artele plastice, expune pictură în diverse galerii;
- în februarie 1992, împreună cu un alt german emigrat din România, Ludwig Norz, pune bazele asociației culturale PHANTOM din Berlin, devenind copreședinte al asociației;
- în cadrul acestei asociații, s-a și deschis la Berlin Galeria de Artă PHANTOM, al cărei codirector este;
- în cadrul acestei Galeriei, care are multiple legături în întreaga Europă, au loc numeroase vernisaje, promovând cu deosebire lucrări ale tinerilor plasticieni din Europă;
- de menționat că nucleul asociației PHANTOM este format din tineri germani care s-au născut în România și care au emigrat ulterior; ei, în momentul de față cetățeni germani, nu și-au uitat țara de obârșie, România;
- Cerd Bach face parte dintre membrii Fundației Culturale Memoria (unul din membrii ei fondatori), activând în momentul de față în Comitetul Director al Filialei din Berlin a Fundației;

cu țările occidentale. (*Memorandum-ul* datează din anul 1921, și e menționat de Anenkov.)

Lenin spune:

„În urma observațiilor mele directe, pe care le-am făcut eu însumi în timpul anilor mei de emigrație, pot să vă spun cu toată certitudinea că mediile cultivate ale Europei Occidentale și ale Americii sunt incapabile să înțeleagă situația actuală a lucrurilor și raportul real al forțelor. Aceste medii trebuie să fie considerate, fără nici un dubiu, ca fiind compuse din surdo-muși. Revoluția nu se dezvoltă niciodată în linie dreaptă sau prin creșteri neîntrerupte; ea se prezintă ca o serie de lovituri de accelerare și lovituri de oprire, de atacuri și de acalmie, în cursul cărora puterea revoluției se reîntărește și se pregătește victoria finală. Ținând cont de lunga acalmie de timp necesară pentru creșterea revoluției sociale mondiale, trebuie să recurgem la manevre speciale care să accelereze victoria noastră asupra țărilor capitaliste. Astfel:

1. Ca să-i liniștim pe acești surdo-muși, trebuie să aruncăm „separarea fictivă” a guvernului nostru și a organelor guvernamentale (Consiliul Comisarilor Poporului) atât de partid, cât și de Biroul Politic, mai ales față de Comintern. Cominternul trebuie să fie calificat ca un grup politic independent, pe care noi doar îl tolerăm pe teritoriul URSS. *Surdo-mușii vor crede asta.*

2. Să exprimăm dorința noastră de a stabili imediat relații diplomatice cu țările capitaliste, pe baza unui total neamestec în afacerile lor interne. *Surdo-mușii vor crede și asta.* Ei vor fi chiar încântați și ne vor deschide porțile lor; prin aceste porți vor intra rapid emisarii Cominternului și ai organelor de anchetă ale partidului nostru, sub acoperirea de reprezentanți diplomați, culturali și comerciali. *A spune adevărul este o prejudecată burgheză meschină, în timp ce o minciună este totdeauna justificată prin obiectivele ei. Capitaliștii lumii întregi și guvernele lor vor închide ochii asupra acestor activități despre care am vorbit mai sus și, pe lângă că sunt surdo-muși, vor deveni și orbi. Ei ne vor da credite de care noi ne vom servi ca să susținem partidul comunist în țările lor. Ei ne vor furniza materialul și tehnologia de care noi ducem lipsă și cu care vom reconstrui industria noastră militară de care noi avem nevoie pentru a lansa astfel atacurile victorioase împotriva furnizorilor noștri. Altfel spus, ei vor lucra mereu pentru a-și pregăti propria lor sinucidere.”*

E ușor de observat fața de lanus a lui Lenin: sincer cu cei din clica sa (și înțelegem de ce: fiindcă nici n-ar fi putut să-și pună planurile în aplicare fără ajutorul acestora), el e prototipul liderului mincinos, cocoțat în vârful statului – de unde emană supremele ordine ale autorității –, uzând de Minciună, ca armă de primă necesitate, în lupta cu adversarul.

Firește, minciuna e de când lumea și pământul, și ea a servit drept armă de luptă ori de câte ori popoarele sau statele s-au încleștat în luptă unele contra altora. Numai că acest lucru s-a petrecut mereu în vremuri de război, și nu în timp de pace. Churchill, de pildă, spunea că în timpul războiului adevărul e atât de prețios, încât ești obligat să-l ocrotești prin tot soiul de minciuni care să-i servească drept „gărzi de corp”. Da, numai că, așa cum spune Mihail Heller, statul sovietic (comunist) prezintă două caracteristici esențiale: 1) pe de o parte, minciuna este pentru el o formă de existență; 2) pe de altă parte, el este permanent în război. Desigur, un război împotriva lumii capitaliste și burgheze, cu scopul de-a o distruge.

E interesant de subliniat că tocmai în URSS Minciuna a și căpătat un termen eufemistic, fiind numită acolo Dezinformare. Lumea occidentală n-a luat cunoștință de acest termen decât foarte târziu, abia în 1963, când KGB-ul a creat o secție specială, cu sarcina de a „dezinforma” asupra scopurilor politice reale ale Uniunii Sovietice.

Să facem o scurtă trecere în revistă a definiției conceptului de dezinformare, așa cum îl găsim în publicațiile sovietice. Astfel:

– în *Dicționarul limbii ruse*, tipărit în 1949, S. Ojegov dă următoarea definiție: „Dezinformarea este acțiunea de a induce în eroare întrebuițând o informație mincinoasă”. El ține să facă precizarea zicând că „dezinformarea se practică în țările capitaliste pentru a păcăli opinia publică”. Vezi Doamne, în URSS ar fi fost la mare stimă adevărul, când de fapt la mare stimă era minciuna.

– în *Dicționarul enciclopedic* tipărit în 1953, în 3 volume, semnificația cuvântului devine mai largă și mai precisă: „Dezinformarea este o informație absolut falsă; ea este un procedeu, un mijloc larg utilizat în presă, radio și diferite organe ale propagandei burgheze, în scopul de a induce în eroare opinia publică, de a calomnia pe partizanii păcii, ai democrației și ai socialismului, și de a promova o politică de agresiune a imperialismului”. Se vede iarăși clar: minciuna aparține doar burgheziei; deci societatea comunistă cultivă numai și numai adevărul.

– în *Micul dicționar* tipărit în 1969 se menține aceeași definiție.

Bazele eticii comuniste

– în *Micul dictionar* tipărit în 1978 (între timp avusese loc Conferința de la Helsinki, în care s-a recunoscut zona de influență a URSS-ului în Europa), definiția termenului de dezinformare devine și mai precisă: „Dezinformarea este o informație provocatoare mincinoasă, prezentată drept adevăr, în scopul de a induce opinia publică în eroare; dezinformarea e larg utilizată de presa burgheză, de radio, televiziune și alte mijloace mass-media, ea fiind arma privilegiată pentru campaniile anticomuniste și calomniile la adresa țărilor socialiste”.

Bazele eticii comuniste

Așadar, URSS și comuniștii apar mereu ca mari iubitori ai adevărului, iar restul lumii se hrănește doar cu minciună.

Că lucrurile n-au stat deloc așa, să amintim acum un lucru cunoscut de puțină lume, și anume că în prima organigramă a vestitei CEKA funcționa și un sector intitulat Secția de provocare. Ea a luat naștere în cursul anilor '20. Misiunea acesteia: să se strecoare agenții sovietici în rândurile dușmanilor și să mimeze că sunt prietenii acestora, provocându-i la unele acțiuni care să aducă beneficiu tocmai sovieticilor. Un exemplu: GPU (succesorul din 1922 al CEKA) a înființat organizația monarhistă TRUST (TREST), care era monarhistă doar cu numele, fiind total la cheremul GPU-ului. Prin acțiunile acesteia s-a reușit să se divizeze emigrația rusă și să se umple capul cu minciuni întregului Occident.

Bazele eticii comuniste

Un alt exemplu, de data aceasta operă exclusiv a lui Lenin, pusă de el la punct în cele mai mici amănunte. Totul s-a petrecut în timpul războiului din Polonia, în teritoriile poloneze ocupate de Armata Roșie. Acolo existau țărani care nu erau nici cu tabăra roșie, nici cu tabăra albă. Ei nu doreau decât propria lor libertate în viață. Ei au fost denumiți verzi. Indicațiile lui Lenin date ocupanților bolșevici prevăd următoarele: „Prefaceți-vă că sunteți verzi. Astfel că responsabilitatea celor ce se vor întâmpla să cadă asupra acestora, pe capul lor. În această postură, voi, prefăcându-vă că sunteți verzi, să-i spânzurați pe culaci (chiaburii locului), pe preoți și pe proprietarii de teren. Veți oferi câte 100.000 de ruble drept recompensă pentru fiecare spânzurat”. Nu credem că trebuie să mai subliniem perversitatea acestui diabolic plan. Așa va proceda și Stalin mai târziu cu crima de la Katyn. Așa au procedat toți comuniștii oriunde și-au înjghebat ei câte-un partid și și-au ucis adversarii.

Bazele eticii comuniste

Ca să dau unul din exemplele mai recente, tot o diversiune, practic *înlocuirea adevărului cu minciuna*, voi da exemplul devastării cimitirelor evreiești din Germania în anii din urmă. Totul a fost pus la cale de NKVD, creindu-se impresia că opera devastării cimitirelor

evreiești din Germania Federală și ploaia de zvastici scrijelite pe sinagogi e opera neonaziștilor, când, de fapt, ea era opera comuniștilor. Lumea întreagă a fost indusă în eroare, s-a și trecut la un boicot aproape general împotriva Germaniei Federale, și lucrul nu s-a limpezit până când n-a reacționat direct conducătorul Israelului, cu ajutorul căruia s-a și stabilit că profanatorii erau de fapt comuniști.

Din păcate, asemenea procedee n-au încetat nici astăzi, chiar dacă nu e vorba de crime de asemenea proporții. E suficient să privim chiar la spectacolul la care suntem noi acum martori și nu e greu să observăm cum unele partide democratice cad uneori în plasa întinsă de minciuna comunistă. Cât de abil a lucrat și lucrează încă dezinformarea (minciuna) comunistă se vede și din faptul că ani de zile, în vreme ce Stalin umplea URSS cu milioane de morminte, Occidentul păstra o frumoasă imagine asupra URSS. Capete luminate din Occident refuzau să creadă *adevărul adevărat* și acceptau să ia drept adevăr *minciunile furnizate de comuniști*. Dacă am enumera numai câteva personalități culturale ale lumii care au căzut în această sinistră capcană, am rămâne complet uluiți... Suficient să cităm câteva mari personalități din domeniul culturii căzuți în capcana minciunilor comuniste. Astfel: Picasso, Bertrand Russel, Aragon, Romain Rolland, Alberti, Sartre, Pablo Neruda, Panait Istrati, Moravia, Hemingway, André Gide, Malraux etc., etc. Unii s-au trezit din minciună, alții au cultivat-o cu insistență; unii conștienți (căci au fost plătiți pentru aceasta), dar alții inconștienți, ignorând realitatea societății comuniste, bazată pe minciună. Oameni de cultură, dar au fost și oameni politici. Exemplele sunt nenumărate, și ne-ar fi imposibil să le epuizăm. Să încercăm totuși să spicuiem câte ceva, acum nu din rândul oamenilor de cultură (mai susceptibili să cadă în plasa unor utopii; poeții visează, nu?), ci din o serie de memorii ale unor mari *personalități politice ale lumii occidentale*, mari naivi de fapt, care au căzut în plasa minciunilor sovietice și care le-au și făcut publice. Ei fiind de totală bună credință în momentul în care emiteau elucubrațiile lor. Astfel:

1) Joseph Davis, ambasador american la Moscova, afirmă în cartea sa *În misiune la Moscova* publicată în 1943, că „Stalin ține să liberalizeze Constituția sovietică, luându-și cu asta enorme riscuri pentru puterea sa personală și pentru locul său diriguitor în sânul partidului”. Tot el îl informează pe Roosevelt că „Stalin este cel mai bun partener posibil”. Influențat de acest ambasador, Roosevelt acceptă ca la ONU să-i dea lui Stalin două locuri suplimentare

Bazele eticii comuniste

pentru Ucraina și Belorusia, întrucât Stalin îi motiva că numai așa poate să fie sigur pe „alegătorii săi” din Ucraina și Belorusia. Cât de mult îi păsa lui Stalin de „alegători”, știm azi toți câți am participat la „alegerile” comuniste.

Bazele eticii comuniste

2) Alt ambasador american, Charles Bohlen, aflat la Moscova după moartea lui Stalin, e sedus de persoana lui Malenkov. El scrie: „Malenkov mi-a dat impresia că e mult mai deschis față de noi, Occidentul, decât ceilalți conducători sovietici”. El face și observația că „Malenkov nu bea”, lucru care te face să râzi.

3) Ambasadorul Germaniei Federale, Helmut Allardt, găsește că A. Kosâghin are o „charismă secretă” care face din el un „minunat partener”.

4) Henry Kissinger în *Memoriile sale* (o reală antologie de false imagini ale URSS) este extaziat în fața ambasadorului URSS la Washington, Anatoli Dobrânin, pe care îl găsește plin de farmec, arătându-se foarte flătat că Dobrânin l-a primit acasă „în pijama”.

Bazele eticii comuniste

5) Viceministrul comerțului american, Samuels, scrie despre URSS că „e prima țară din lume în care nu mai există oribilele *bidonville-uri*”, când de fapt toată lumea știe cum arată până în ziua de azi periferiile orașelor, nu numai în URSS, dar și în toate țările pe spinarea cărora s-a exercitat domnia comunistă.

6) Profesorul de la Universitatea din Chicago, Wirszup, afirmă că „97% din școlarii sovietici trec cu succes examenul de bacalaureat, ceea ce constituie -- zice el -- recordul mondial absolut”. E și el o victimă a statisticilor sovietice, mincinoase de la cap la coadă. El se face că uită sau nici n-a luat seama că în URSS profesorii erau rău cotați dacă lăsau corigenți sau repetenți și, dimpotrivă, bine apreciați în funcție de notele mari date elevilor. Așa se face că „rezolvarea analfabetismului”, cu care se laudau toate țările comuniste, a produs semi-doști în proporție de masă: oameni cu bacalaureat care abia știu să silabisească. Perfecti vorbitori și azi ai limbii de lemn.

7) În iunie 1980 revista *Time* publică un număr special intitulat *URSS văzut din interior*. Revista americană prezintă URSS ca pe o mare putere, „pacifistă și fericită”, cu unele lipsuri, desigur, inerente. Ba chiar face și comparația cu America, arătând că dacă

televizoarele în culori, de exemplu, sunt mai numeroase în America, în URSS în schimb sunt mult mai ieftine locuințele, încălzirea, electricitatea, hainele și pâinea. Nici o vorbă însă despre „calitatea” lamentabilă a acestora. Concluzia e impusă cititorului: e mai bine de trăit la Moscova decât la New York.

8) Până și un om ca generalul De Gaulle a căzut victimă minciunilor sovietice. Astfel, prin anii '50, drept emblemă a puterii sovietice, înlocuind vechea emblemă a celor două gigantice statui, un muncitor purtând ciocanul, alături de o țărăncă colhoznică cu secera în mână, apare noua emblemă imprimată pe cărți, reviste și pliante turistice, adică turnurile Kremlinului și cupolele multicolore ale bisericii *Vasilii Blažennâi*. Generalul De Gaulle, în fața acestor fotografii, evocă cu multă căldură „Rusia eternă”.

Nu mai punem la socoteală pe acei mari conducători ai lumii libere care, seduși de celebrii „mincinoși” *made in URSS*, precum *Ceaușescu & comp*, s-au și pupat cu tiranii noștri, convinși că o fac spre binele democrației în lume. Ei se pupau, în vreme ce tiranii își râdeau pe ascuns în barbă, convinși că le și pregătesc juvățul de care să-i spânzure pe naivii lor democrați „pupători”.

Spațiul articolului nu ne permite să înmulțim exemplele. În încheiere, să mai arătăm totuși un exemplu de dezinformare comunistă, practic, de minciună. Astfel, ca să-l compromită pe Soljenițân, el este numit Soljenițer, ceea ce vrea să zică că era evreu. Această ultimă minciună, ca să poată să prindă, n-a fost lansată public, în gura mare, ci difuzată în toate adunările de partid ținute cu ușile închise, cu consemnul la sfârșitul ședinței ca ei s-o răspândească peste tot, cu aerul că ar fi deconspirat cine știe ce mare secret, mimându-se că ea a scăpat de sub controlul partidului. Când de fapt partidul o inițiasse. Și mulți au și crezut în această minciună.

În acest articol n-am putut să abordăm decât în treacăt unele aspecte ale acestei *norme de bază aflată la baza eticii comuniste: minciuna*. Asupra ei vom mai reveni, arătând diversele forme prin care *minciuna* a acționat, cu funestele ei consecințe, asupra omenirii.